

FOLK OG LAND

NR. 12. — 13. ÅRGANG

LØRDAG 18. APRIL 1964

LØSSALG 1 krone

Argentئابrev:

Fra krise til kaos og borgerkrig i Argentina

Fagbevegelsen til aksjon — blodige begivenheter —
Peron bebuder sin tilbakekomst.

Politiets infanterigarde i Rosario marsjerer til stedet for de blodige begivenheter, utrustet med maskinpistoler

Buenos Aires i mars.

En herværende avis bragte for en tid siden følgende melding: «Tidligere president Juan Domingo Peron har gjort kjent at han har til hensikt å vende tilbake til Argentina. Han fortalte arbeiderleder Juan Carlos Lohalaberry: Den økonomiske sosiale og politiske situasjon i Argentina er slik at min tilbakevenden ikke lenger må utsettes. Året 1964 er året for Perons tilbakekomst, og også året for de land som står utenfor innflydelsen av skillet mellom Washington og Moskva.»

Noen uker tidligere hadde samme avis meddelt at den 68 år gamle Peron hadde gjennomgått en prostataoperasjon, som hadde forløpet meget vellykket. 'Han kom seg som en ung sersjant og ikke som en gammel general' sa 'en av lege etterp. Ellers ble det under de foreliggende omstendigheter tatt alle forsiktighetsregler for å beskytte Peron. Utenfor Perons rom på sykehuset hadde således den spanske regjering anbragt politivakt.

Hva er så bakgrunnen for disse nye perspektiver i det urolige land, hvis skjebne fra Perons tilbaketreden har vært å gå fra vondt til verre på de fleste områder?
En absolutt mangel på

virksomhet og på et konkret regjeringsprogram er det som har preget den seks måneder gamle regjeringen til den gamle landsbylegen dr. Illias etter at den kom til makten på basis av et svindevalg som tok sikte på å holde peronistene mest mulig utenfor. Argentina er i dag verre stillet enn noen sinne. Landet har gått fra krise til kaos, og det er nå bare et meget kort skritt

De to jødiske kommunistadvokater for attentatet.

over til det fulle anarki på alle områder.

Annulleringen av de utenlandske oljekontraktene, som er den eneste handling av betydning regjeringen kan peke på i dette halve året, var bare et stort propagandanummer uten noen reell betydning. De utenlandske oljekompaniene arbeider fortsatt etter kontraktens opprinnelige betingelser, og disse står således fortsatt ved makt.

Leveomkostningene har steget katastrofalt og arbeidsløsheten likedan. Over 50 % av industrien er paralyisert, og statistikken regner med 900.000 arbeidsløse og i tillegg til det en hel hær av folk som bare har arbeide to eller tre dager i uken. 20.000 teknikere, leger, ingeniører og andre fagfolk har emigrert av mangel på muligheter.

Overfor denne utvikling har en samlet og enig fagbevegelse CGT under peronistisk ledelse gått til energisk aksjon og stilt regjeringen overfor et ultimatum i form av et 8 punkters minimumskrav som forlanges oppfylt. I motsatt fall går arbeiderorganisasjonene til okkupasjon på ubestemt tid — og «til siste konsekvens» som det heter — av industrien, handelsvirksomheten og landbruket. Regjeringen

CHR. B. WAAGE:

Kall dem quislinger!

I den uanstendige propaganda som har vært drevet mot Nasjonal Samling, har det også vært gjort forsøk på å pådytte partiet og dets medlemmer skyld for deportasjonen av de norske jøder og mishandling av jøder i de tyske konsentrasjonsleire.

Skjellsordet nazister som har vært flittig brukt både under og især etter krigen, er et tilsiktet propaganda-knep for å gjøre Nasjonal Samling identisk med det Nasjonalsocialistiske Tyske Arbeiderparti (NSDAP «Nazis») og dermed delaktig i jødeforfølgelse, gasskamre og all den sadisme nazistene beskyldes for. Å kalle Nasjonal Samlings medlemmer for nazister er et bedrag, et kamoufleringstrick for å mørklegge den sadistiske oppførsel mot hederlige landsmenn.

Nasjonal Samling var et selvstendig norsk politisk parti. Dets målsetting var som navnet viser, samling av det politisk splittede norske folk på nasjonal basis til uselvisk, fruktbringende samar-

har lovet å sende arbeidernes krav til behandling som lovforslag i kongressen, og den har bedt om og fått innvilget en 30 dagers frist som utløper 10. april.

Under forberedelsen av fagforbundenes såkalte kamp-plan skjedde meget alvorlige ting. Et CGT plenums møte i Argentinas nest største by Rosario, ble overfalt i de sene nattetimer av en felles kommunist- og «gorilla»kommando som fyrte av 500 skudd i det tettpakkede lokale. Da oppstandel-

beid for vårt felles fedreland («Fellesnyttens foran egen nytten»). Partiets politiske emblem, Olavkorset, var i mange hundre år vårt nasjonale samlingsmerke — og et uttrykk for tradisjonell kristen humanitetstanke.

Partiets fører Vidkun Quisling av gammel norsk ætt med dype røtter i norsk tradisjon og norsk kultur var av natur en motstander av forfølgelse og brutalitet. Respekten for livet og mennesket var et grunntrekk i hans karakter. Det han var vitne til under bolsjevikrevolusjonen, og hva han opplevde under sitt hjelpearbeid i Russland og Armenia utdypet og styrket de medfødte karaktertrekk hos ham. Visstnok mente han og gav også uttrykk for det, at en mindre klikk internasjonale politikere og storfinans av jødisk opprinnelse spilte en obskur rolle i verdenspolitikken. Men han var også klar over at den store masse av hederlige jøder stod utenfor dette spill som fikk slike ubehagelige følger for Russlands folk og under 2. verdenskrig for oss alle, ikke minst for jødene selv.

Deportasjonen av de norske jøder ville høyst sannsynlig fått en annen karakter og endog i stor monn ha vært unngått om ikke maktsyke nordmenn og Høyesterett i samarbeid med stortyske, antinorske kretser hadde fått veltet Quislings nasjonale regjering i 1940. Isteden for nordmannen og humanisten Quisling fikk vi den ek-

Fort. side 6

En av de myrdede Tacuara-ungdommer

Fort. side 8

Abraham Lincoln og negerproblemet

Det store demokratiske forbilde var
tilhenger av apartheid

Hele den norske negerglade presse med DAGBLADET og VG i spissen — forøvrig trofast fulgt av AF-TENPOSTEN og NATIØNEN, har i år nå holdt frem for oss den store demokrat og frihetsvenn m. m. m. Abraham Lincoln som det strålende eksempel, denne den amerikanske negers befrier og venn. Men her som så ofte ellers ser virkeligheten noe annerledes ut enn dagspressen forteller oss i det ensrettede nydemokratiske Norge. Lincoln var fullt klar over raseforskjellen og den politikk han gikk inn for adskilte seg ikke nevneverdig fra den den sørafrikanske regjering følger idag og som alle Lincoln-vennene fordømmer.

La oss med det amerikanske blad «Truth Seeker» som mellommann gi noen prøver på Lincolns syn:

«Det jeg ønsker mest av alt er adskillelsen av den hvite og sorte rasen». (Uttalt i Springfield, Illinois, 17. juli 1858. Abraham Lincoln Complete Works, edited by Nicolay and Hay, published by The Century Company, 1894, Volume I, page 273).

«Jeg vil da si at jeg ikke er eller noensinne har vært en tilhenger av på noen måte å få istand en sosial og politisk likhet mellom de hvite og sorte raser — at jeg ikke er eller noensinne har vært en tilhenger av å lage stemmer eller lagrettemenn av negre, — heller ikke av at de skal inneha embeder eller inngå ekteskap med hvite folk. Og jeg vil i tillegg til dette si at det er en fysisk forskjell mellom de hvite og sorte raser som alltid vil forby at de to raser kan leve sammen med sosial og politisk likhet. Og når de ikke kan det mens de forblir sammen, så må det bli et forhold mellom overordnet og underordnet, og jeg, på samme måte som andre folk er for at den overordnede stilling skal overdras den hvite rase.» (Uttalt i diskusjon med senator Douglas i Quincy, Illinois, 13. oktober 1858. Abraham Lincoln Complete Works, edited by Nicolas and Hay, The Century Company, 1894, pages 369, 370, 457 og 458).

«Hvorfor — — — skulle folk av deres rase dra til koloniene og hvor? Hvorfor skulle de forlate dette land? Dette er kanskje det første spørsmål en bør overveie grundig. Dere og vi er forskjellige raser. Vi har mel-

lom oss en større forskjell enn mellom nesten hvilke som helst andre to raser. Enten det er riktig eller galt behøver jeg ikke diskutere, men denne fysiske forskjell er meget uheldig for oss begge, fordi jeg tror at mange av deres rase lider sterkt ved å bo blant oss, mens våre lider ved deres nærvær. Med andre ord vi lider begge parter. Hvis dette medgis gir det i det minste en grunn til at vi bør skilles.» (Uttalt til en deputasjon av sorte i Det hvite Hus, 14. august 1862. The New York Daily Tribune, 15. august 1862, page 1, New York Semi-Weekly Times, 15. august 1862, page 5).

Derfra altså

Ifjor utsendte Norsk Rikskringkasting en programserie kalt «Ti år uten Stalin», vesentlig utarbeidet av John Otto Johansen og tilrettelagt for radio av Halfdan Hegtun. Denne programserie er nå utgitt i bokform med samme tittel.

Det er en meget interessant lesning især hva liberaliseringen av det sovjetiske lovverk angår. Denne liberalisering ble gjort «for å trygge rettssikkerheten i fremtiden, og derved unngå det misbruk av rettsvesenet som fant sted under Stalin og Berija, med all den urettferdighet og grusomhet det hadde tilfølge.»

Det var Sovjets 20. partikongress i 1956 som tok saken opp for å rydde opp i denne augiasstall. Det viktigste praktiske resultat av denne kongress var en ny straffelov, som ble vedtatt for hele Sovjetunionen i desember 1958.

Forfatteren nevner flere forbedringer i lovprinsippene fra Stalins tid, men, sier han: «En svakhet i denne forbindelse er det, at sovjetisk rett fremdeles godtar lover med tilbakevirkende kraft.»

Så vet vi altså det at lover med tilbakevirkende kraft skriver seg fra Sovjet, fra Stalins Sovjet. Er det ikke da nærliggende å tro at denne uhumskhet som er blitt praktisert i vestens land etter 1945 er bundet til Jaltaoverenskomsten? Og at den norske regjering med dens svake menn ble tvunget til å innføre dette lovprinsipp også i Norge?

AH

DET STORE VI

«Det kan sikkert med like stor rett hevdes at oppgjøret ble for mildt som det kan hevdes at det ble for strengt», skriver det store vi i en stor avis. Meget interessant! Vi på den annen side var så enfoldige at vi trodde det bare var enkeltpersoner som hevdet at dommene var for milde og som derfor gjerne ville ha skutt flere da de hadde anledning til det, skyte alle frontkjempere og drepe alle barn med tysk far og sterilisere alle tyskere.

Det store vi går kanskje ikke så langt i sine krav og vil kanskje heller ikke uttale seg om disse spørsmål, men en nærmere begrunnelse for påstanden må vel «Vi» kunne gi? Så la oss ta et spørsmål ad gangen: Hvem av Nasjonal Samlings medlemmer burde hatt dødsdom? Og hvem livsvarig fengsel? Hvorfor ble straffene for de gjenlevende nedsatt til det halve og under det? Var det bare for å spare penger?

Vær ikke redd for å synge ut, for vi respekterer en ærlig motstander og tåler å høre en dødsdom. Det var verre i de de harde dager da det ble skutt hver natt på Akershus og likkistene sto i gangen hver morgen, tydeligvis for å drive de utsultede, utmatte fanger til selvmord.

Et gammelt ord sier: «Ett nipp av kunnskapens beger gir hovmod, dype drag ydmykhet». Det store «Vi» har tydeligvis tatt mer enn et nipp, for et slikt guddommelig hovmod har vel aldri tidligere stått på trykk i noen norsk avis.

Kjære «Vi»! Skal vi sammen benke oss ved bordet med «kunnskapens beger», prøve å komme på talefot og søke sannheten? Aldri har noen tatt skade av å drøfte stridsspørsmål vennskapelig.

En gang må vi komme så langt at representanter for begge parter åpent drøfter saken i NRK. Det sømmer seg ikke for Nordens kultur-

Fredens fange

70 år

Livstidsfangen i Spandau «internasjonale» krigsforbryterfengsel, den tidligere tyske rikskriminalminister Rudolf Hess fyller 70 år 26. april. Av de 70 år har han tilbragt 25 bak fengselsmurene. Det er mulig det nå kan bli slutt på dette meningsløse barbari, for det skal fra vestlig side nå gjøres anstrengelser for å få Sovjet med på å benåde ham. Imidlertid har russerne liten lyst til å gi opp sitt siste fotfeste i Vest-Berlin, så det er mulig Hess påny blir politikkers offer slik han ble det i 1941.

Politisk parti

I FOLK OG LAND nr. 8 er RKF inne på denne tanke. Det ville være ønskelig, men tiden er neppe moden for dette tiltak. Men i nr. 6 hevder O.K. at vi bør ta vår stemmegivning opp til revisjon. Deri er jeg helt enig. Den gang da Moseid og Trædal var toneangivende i bondepartigruppen i Stortinget, var det rimelig for oss å stemme med dette parti. Men nå stiller saken seg helt annerledes. Nå skader vi vår egen sak ved i det hele tatt å stemme borgerlig.

Ser vi på de ledende aviser, så er det venstre-avisene, som har vært de verste til å rakke ned på oss. Der nest kommer Kristelig Folkepartis publikasjoner. Høyre-avisene har stort sett vært litt bedre. Men høyses fremste mann — Lyng — har vært med på å få dømt mange nordmenn til døden. Senterparti-pressen tar heller ikke lenger inn noe svar fra vår side, om vi angripes. Dette skulle være

land å drive barnelek som «Trekampen» i T V.

Det sømmer seg heller ikke for norske kvinner og menn å ville preke moral for andre nasjoner så lenge deres egen ikke vet forskjell på heltedåd og niddingsverk, på ære og kongegunst for ikke å snakke om Det gamle og det nye Testamentet som ikke får noen betydning før vi som røverer henger på korset.

RKF.

mer enn nok til å bevise, at det ikke lenger har noen hensikt for oss å stemme borgerlig. O.K. antyder muligheten av å stemme med Sosialistisk Folkeparti. Det høres ganske fornuftig, slik som situasjonen nå er.

Men i Nord-Trøndelag passer det ikke. Her er vi nemlig «tungen på vektskålen» mellom Senterpartiet og Arbeiderpartiet. Fra dette fylke har Senterpartiet vanligvis hatt en representant på Stortinget. Venstre har også oppnådd en, mens Arbeiderpartiet har hatt tre. Meget få stemmer med Høyre, Kristelig Folkeparti eller Kommunistene. Sosialistisk Folkeparti stiller ikke liste.

Ved forrige stortingsvalg stemte de fleste NS-folk med Senterpartiet, som da tok et mandat fra Arbeiderpartiet.

«Trønder-Avisa», som redigeres i Steinkjer, var den gang forholdsvis velvillig overfor oss, men har senere fått ny redaksjon lenger til venstre. I dette fylke har Arbeiderpartiets folk ikke vært uhøvelige mot oss. For oss vil det da nå være mest naturlig å stemme med Arbeiderpartiet, hvis vi i det hele tatt vil bry oss med å stemme. Da vil Senterpartiet sikkert miste en av sine representanter, og Arbeiderpartiet atter få tre. Men i andre fylker kan forholdene ligge annerledes tilrette. Men å fortsette å stemme borgerlig må i hvert fall være dumt.

R. Sandstad

Interessante tyske bøker:

Vi kan nå tilby følgende interessante tyske bøker:

L.v. Greelen: Verkauft und verraten. Das Buch der Westfront 1944.

Pris kr. 38,— innbundet. 360 sider.

Illustrert. Omtalt i FOLK OG LAND nr. 11.

Ernst Klee — Otto Merk: Damals in Peenemünde.

Pris kr. 35,— innbundet. Omtalt i FOLK OG LAND nr. 9.

Paul Rassinier: Zum Fall Eichmann. Was ist Wahrheit.
Nytt oppag. Kr. 18,—.

James Leasor: Botschafter ohne Auftrag.

Pris kr. 30,— innbundet. Boken om Rudolf Hess' fredsflyvning til England, bygget på engelske kilder.

Paul Carell: Sie kommen!

Pris kr. 36,— innbundet. Fra den allierte invasjon i Frankrike sommeren 1944.

Prinz Friedrich Christian zu Schaumburg-Lippe: Dr. Goebbels.

Pris kr. 32,—. Prinsen tegner et annet bilde av den tyske propagandaminister enn det vanlige.

Parzival Kemmerich: Im Vorfeld von Stalingrad.

Pris kr. 18,—.

Ved bestilling kan beløpet overføres vår giro16450 og bøkene sendes da portofritt — eller vi kan ta det i oppkrav, men da kommer porto og gebyr i tillegg.

Folk og Land's Bektjeneste

Postboks 3214, Oslo — Sagene 4.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Uanstendig

Vi synes det både er bedrøvelig og påfallende at det sitter så mange uklare hoder i Stortingets justiskomite som det tydeligvis gjør efter den siste behandling av problemene omkring det såkalte landssvikoppgjøret å dømme. Eller kanskje det ikke er så påfallende likevel, siden selveste komiteens formann, venstremannen og fiskeren Lars Ramndal i et foredrag fortalte at da han var kommet på Stortinget, så regnet han naturligvis med å komme i fiskerikomiteen. Der var det imidlertid fullt besatt og så ble han plasert i justiskomiteen, hvor det var plass ledig. Og de manglende forutsetninger var i denne komite tydeligvis å regne som ekstra kvalifikasjoner, siden han snart havnet som komiteens formann. Hvor han sitter den dag i dag og hvorfra han forteller pressen i pompøse intervjuer at det ikke bør bli noen ny debatt om landssvikoppgjøret.

Når vi skriver om uklare hoder, så er det fordi komiteen — enten det nå er bevisst eller av pure enfoldigheten — unnlater å si noe om det eneste som har betydning i saken. Ja, dens flertall understreker til og med at det, som det heter i pressemeldingen, ikke vil «gå inn på det rettslige grunnlaget for landssvikoppgjøret». Ikke rettere enn vi forstår må det vel nemlig være det rettslige grunnlag som er det eneste som teller når det er tale om rettsavgjørelser og justismord.

Og denne stolte komite fra et Storting som gjennom årene har undergravet Grunnloven så totalt at det ikke er annet enn en gammel skinnfell igjen å feste for ved 150 årsjubileet, den er ikke snauere nå enn at den påberoper seg denne Grunnloven! Den skyter seg av pure respekten for denne Grunnloven inn under avgjørelsene til en Høyesterett som for det første manglet de nødvendige opplysninger til å kunne treffe en avgjørelse, som dernest bestod av ugilde medlemmer og medlemmer som ifølge gjeldende lov var falt for aldersgrensen og ikke lovlig kunne ta sete i retten, og som dessuten — slik alle vet og sier det, selv en Hambro senior — nå bare er blitt et lydige instrument for makthaverne under ledelse av eksilregjeringens bedrøvelige justismister Terje Wold. Stort lenger kan en vel ikke godt drive det i uanstendig hykleri.

Vel, istedetfor å beskjeftige seg med «retts»oppgjørets rettsgrunnlag, så inlater komiteen seg på en slags moralsk vurdering, som naturligvis intet har med saken å gjøre. Det er jo her ikke spørsmål om hvor mange eller få som under verdenskrigens forskjellige faser var enige med det politiske parti Nasjonal Samling. Flertallet har naturligvis full rett til moralsk å fordømme det syn Nasjonal Samling representerte — og omvendt —, men skal man kunne påberope seg lov og rett for domfellelser istedenfor brutal makt, så kreves det straffelovsbestemmelser vedtatt av den eneste myndighet som i dette land konstitusjonelt kan gi slike lover, nemlig Stortinget, og vel å merke vedtatt før handlingene fant sted og ikke etterpå. Det er klart fastslått i den Grunnlov en påberoper seg, og det er dessuten en anerkjent menneskerettighet.

Men, selv den moralske vurdering komiteen antyder som grunnlag for rettslige avgjørelser — forøvrig på samme måte som Hitler praktiserte det i sitt Tredje Rike — våger dens flertall idag ikke lenger å gå helhjertet inn for. Det gjorde da heller ikke det berømmelige utvalget hvis innstilling en behandler og som bestod av «retts»oppgjørets ledende menn. Komiteens flertall slår fast at denne innstillingen er en «stort sett» riktig fremstilling av det som foregikk under «retts»oppgjøret, og det er naturligvis så, men de føyer også til at «ennå er det for tidlig å felle noen ende-

Syrebekkestøylen nedbrent

I TELEMARKE ARBEIDERBLAD leser vi at Syrebekkestøylen i Rauland er helt nedbrent og at «I Rauland ble det straks snakk om at brannen var en sabotasje-handling for å hindre opptaket av den nye tungtvannsfilm». Imidlertid delte ikke lensmannen denne oppfatning. Han mente det var skiløpere som hadde vært uforsiktede med varmen.

Ellers gir kanskje den fremstillingen bladet gir av hendelsen på Syrebekkestøylen — som vil være kjent for våre lesere fra en rekke artikler av Alexander Lange — en liten prøve på hva en kan vente seg av den påtenkte nye filmsvindlen om tungtvannet. Som kjent hadde de britiske sabotører med professor Tronstad og Syverstad i spissen lokket bygdens lensmann i et bakhold og ført ham som fange til Syrebekkestøylen, hvor det vel var meningen å «likvidere» ham. Imidlertid kom lensmannens bror på spor etter den bortførte og fant ham på Syrebekkestøylen. Under den kamp som fulgte falt Tronstad og Syverstad. Dette fremstiller bladet nå slik:

«Tronstad og Syverstad var blitt sluppet ned i fallskjerm for å gjøre tjeneste i Milorg (!) under tungtvannssabotajsen, og de hadde søkt tilflukt i den gamle støylen som ligger langt fra veien og langt fra folk. De trodde seg sikre der og holdt ikke vakt, men de ble overrasket og skutt».

lig dom om det som skjedde under okkupasjonen. Kanskje vil det aldri lykkes.»

Nei, det vil visseilig ikke lykkes, hvis det uanstendige syn som komiteen representerer skal legges til grunn under forsøkene på å løse den store norske Dreyfussaken som rammet titusener av norske borgere. Men komiteens flertall kan da umulig ha noen almen tilslutning i dette at når det som her faktisk dreier seg om justismord — eller iallfall noe som så mange mener er justismord — så er det «både riktig og nødvendig at en retts sak en gang tar slutt, og det samme må også gjelde for landssvikoppgjøret.»

Alle som har begått urett vil naturligvis gjerne etterpå ha ro omkring rettsbruddet og finner det «riktig og nødvendig» at forsøkene på å gjøre uretten god igjen «tar slutt». Men like lite som Dreyfus avfant seg med et slikt uanstendig syn, like lite gjør de norske dreyfuser det. Kravet om en grundig og objektiv granskning av hele komplekset uavhengig av de såkalte «retts»av-

Foran stortingsbehandlingen av landssvikoppgjøret

AV OVERRETTSSAKFØRER SVERRE HELLIKSEN

Når Grunnloven i paragraf 49 bestemmer at «Folket udøver den lovgivende Magt ved Stortinget», synes det udemokratisk at Stortinget innbydes til å vente for å se landssvikoppgjøret «i historiens lys». Profesorene Jon Skeie og Frede Castberg var allerede i 1945 klar over at norsk regjering i London ikke kunne befatte seg med straffelovgivning. Stortinget selv gav også ved okkupasjonens begynnelse i Elverum 9. april 1940 en klar instruks ved å henvise til Grunnlovens paragraf 17 som regjeringens «generelle» begrensning. Den hverken kunne bli — eller ble — utvidet ved okkupasjon. I 1910 hadde nemlig Stortinget — etter forslag fra Kongen — vedtatt Haagerkonvensjonen. I denne hadde det mere krigs- og okkupasjonsferne utland utformet og stipulert at «den lovmæssige magt» tilkommer okkupanten. (Norsk Lovtidende 1910, side 500). Etter okkupasjonen gjentok Stortinget — i stortingsdokument nr. 1 (1945/46) — krav om respekt for sin enerett til å opptre på «folkets vegne»: «Stortinget var det høyeste organ for folkesuveraniteten. Noen medvirkning fra kongemaktens side var faktisk utelukket.» For lovgivning var den også legalt utelukket ved Grunnlovens paragrafer 49 og 75, samt Haagerkonvensjonens artikkel 43.

75 år

er det 20. april siden Adolf Hitler ble født, mannen og føreren som vel har vært elsket mere enn noe annet menneske av sine tilhengere og også av hele det folk han tilhørte, og mannen som er hatet så innerlig av sine motstandere at de ikke engang vil gi ham fred i døden.

gjørelser som ble truffet dengang uretten satt i høysetet — for ikke å si høyesterettssetet — kommer til å bli reist påny og påny så lenge det finnes en norsk dreyfus eller hans etterkommere igjen i dette land.

Den rettskultiverte verdens syn ble på den måte representert av Storting. Ikke av regjering. Heller ikke av Høyesterett, som godtok eksilregjeringens strafferettslige anordninger trass i Grunnlovens paragraf 96: «Ingen kan dømmes uden efter Lov». Jeg siterer fra den britiske Oppenheim «International Law, 7. utgave II», side 438: «Beboerne er under okkupasjonslov og må vise lydighet overfor hans ordre». Side 447: «Landets straffelov forblir gjeldende med mindre den endres eller suspenderes av den okkuperende makt».

Stortinget kan skaffe respekt for Norge i utlandet og respekt i folket og også hos domstolene ved — slik som lov og rett tilsier — å oppheve dommer avsagt efter provisoriske anordninger fra utlandet. Ved lov.

Øket beredskap

Ombudsmannen for forsvaret beretter at norske soldater nå skal få det enda bedre, de skal nå spise ved småbord og sitte på gode stoler. Vi minnes med vemod vår egen rekrutt-tid med u-høvlede langbord og smale trebenker. Men beredskapen bør økes ytterligere. Hvorfor ikke la hver soldat få sin egen gyngestol?

Ungdomsmøte i Nürnberg i pinsen

Den tyske ungdomsorganisasjon «Kameradschaftsring Nationaler Jugend» ber oss meddele våre lesere at det i pinsen (16.-18. mai) blir holdt 10. Pfingstlager der nationalen Jugend i Nürnberg.

Det er adgang også for norske deltakere fra den nasjonale leir og anmeldelser kan skje til: Arbeitskreis Pfingsttreffen, 8500 Nürnberg, Ziegenstrasse 3-5, Bundesrepublik Deutschland. Ved henvendelse dit vil en få nærmere opplysninger.

ANNELISE PAROW
TANNINNSETNING

Trondheim

Den svenske bok

VÄRLDSKULTURER av Elof Eriksson er en uhyre dyptpløyende og interessant bok som vi anbefaler. Den kan nå leveres gjennom Boktjenesten og prisen er kr. 30,—. Fraktfritt tilsendt mot forskuddsbetaling. 295 sider, stort format.

FOLK OG LANDS BOKTJENESTE

Postboks 3214 — Oslo, Sagene

Med frontkjemperne på østfronten

Småhistorier fortalt for FOLK OG LAND av legionær nr. 3761 Svendsen

5. MOTSTØTET.

Et russisk angrep var avslått, det hadde vært heftige kamper, men de norske legionærer hadde kunnet holde sine stillinger.

Gjennom tåken lyder de dempede stemmer fra to legionærer:

«Det var nære på — der bak ligger de døde russere.» — «Jeg begriper ikke hvorledes de kunne komme gjennom piggrådhinderne våre og minene — vi har jo haugvis av miner foran stillingen.» — «De var alt i graven, det må aldri hende mere!» — «Vi har jo selv skylden!» — «Iforgårs var det 6, i ettermiddag 2. Tror du da at russerne kan spasere rundt som de vil?» — «Hva mener du — jeg forstår ikke hvor du vil hen?» — «Overløperne naturligvis!» — «Slik er det — vi har halt inn overløperne — og russerne har observert nøye!» — «De kom på forskjellige steder. I løpet av dagen har de gjort stikkprøver!» — «Bare tenk på det: å ofre egne folk på den måten.» — «De var sannelig modige, slikt noe ville ikke jeg ha gjort!»

«Har alle fått efterforsyning med ammunisjon?» Sersjant Fosse spenner stålhjelmen sin fastere — så stiller han neste spørsmål: «Er "die geballten Ladungen" klar?» — «Alt klart!» kom svaret. — «Sammenlign klokene! Vi gjør et motstøt, Ivan har fått plunder, de er om hverandre, det vil sikkert gå bra. De må ikke få komme tilro. Når vi er der over må vi skrike og brøle som om hele hæren var i anmarsj. Dere vet hva dere har å gjøre!»

«Først og fremst er det viktig at vi ikke mister forbindelsen med hverandre — parolen er «Oslo». Ikke mist forbindelsen», gjentok underoffiseren.

«Det er lettere sagt enn gjort. Når morgentåken blir

tettere, så vet ikke en kjeft hvor den andre er.»

Jeg var redd. Slike motstøt var ikke akkurat min bransje. Etterpå var vi som regel etpar mann mindre. Bare denne fordømte tåken var uhyggelig nok. Foran i forsvinningsdrakten min hadde jeg stukket sigaretter. Før jeg kom til Russland hadde jeg vært ikke-røker. De lange vaktene, de vanskelige øyeblikkene hadde gjort mine beste forsetter til intet. Jeg røkte som en skorstein. Det beroliget, det var herlig oppfriskende. Begjærlig trakk jeg røken i fulle drag ned i lungene — så kastet jeg vekk halvparten.

«Skal vi sette på bajonetene?» — «Vås! Skyte skal du om du bare ser en skygge.»

Ut av tåken dukket det

nok etpar kamerater — vi var fulltallige. Alle 14 er der.

«Sturmann Olsen! — Er Olsen her?» — «Her!» Misjonæren trengte seg frem forbi oss. Disse gravene kunne godt vært noen centimeter bredere. Noe leire og sneslaps løsnet fra veggene og klasket ned i isvannet på bunnen av graven. Siden værømslaget begynte, lå det tykk tåke over dette myrlandskapet. Helt til denne dag begriper jeg ikke hvorfor Peter av Russland akkurat måtte bygge en havneby her.

«Hva er det jeg skal gjøre? Melder meg til tjeneste!» misjonæren rettet seg opp.

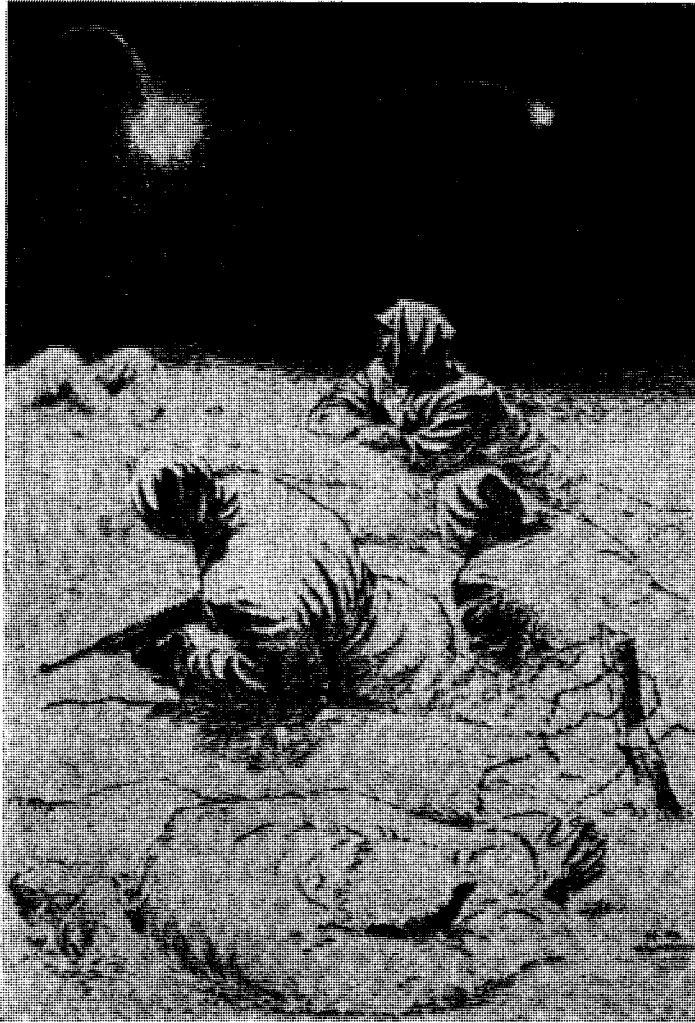
«Du tar den ene halvparten, jeg den andre. Du ruller som avtalt opp fra høyre, jeg overtar den andre siden», sa sersjant Fosse. «Men kom igang nå — Ivan har hatt nesten ti minutter å samle seg på, vi må skyne oss.»

Foran oss detonerte en mine, men det var ingen smertenskrik å høre. Tåken forsterket smellet.

«Skittvær — det er ingen ting å se!» Maskingeværet vårt måtte løpe tilslutt. Torstein hadde inntatt plassen til Misjonæren.

«Du, han vil drive det til noe!» sa jeg. — «Hvem?» — «Misjonæren naturligvis.» — «Du kan ha rett. Han har fått utlevert et godt hode og

Forts. side 7

OLGA BARÉNYI:

71

Dødsdans i Prag

En roman om pragerrevolusjonens dager

i 1945

HEVNENS SENDER.

Revolusjonens siste aften var en sommerlig, lummer maiaften. Nå visste allerede alle i Prag at hverken amerikanerne eller engelskmennene, men russerne ville komme. Ikke alle var begeistret for det, for man hadde alt hørt om den forferdelige befrielsen av byen Olmütz ved den røde hær, om kvinnejakten, om meningsløse ødeleggelser og om terroren som rådet i Olmütz. Naturligvis motsa andre det og erklærte disse rykter for å være ondssinnnet antirussisk propaganda. Likevel forble stemningen trykket, og man skjulte og begravet det man holdt for verdifullt.

Martin telefonerte nettopp med sanatoriet da Emil dukket opp. Denne gang i en mørk, dårlig sittende dress, en ren hvit skjorte og rødt slips.

«Sett deg», vinket Martin til ham med hånden. «Ja, hallo — altså sjefen er arrestert. En flott fyr, det må man lade ham. Nei, om min frue vet jeg slett intet. Hva, den gamle gartner har de — —? Ja, det stemmer, russerne kommer. Jeg vil forsøke å gjøre noe for sjefen alt i aften. Jeg ringer påny imorgen.»

Emil sitter like overfor ham ved skrivebordet og gjesper. «Hva er det av nytt? Hvem snakket du med? Jeg har forøvrig sendt folkene mine hjem. Eller trenger du bevoktning til fangene dine?»

«Jeg har slett ingen fanger» svarer Martin irritert. Også han er i mørk dress, og man ville ta ham for en populær skuespiller, for en forvent kvinnejeger hvis ikke øynene hans hadde vært så livløse, så håpløse og dødstrette. «Den gamle gartner på sanatoriet har de også klynget opp. Hva kan du

gjøre for direktøren? Han sitter i politipresidiet.»

«Spør da Marek hva han kan gjøre for ham!»

«Du behøver ikke å småle slik, jeg vet jo at du har latt meg skygge.»

«Ikke akkurat det, Martin, men det interesserer meg jo selvsagt hvorledes det går med deg. Doktor Hora har selv sagt meg at du snappet bort Reumann for nesen på ham. Han vil forøvrig ha en legitimasjon.»

«Allerede?»

«Først, vil du si?»

«Allerede, sa jeg. Du behøver imidlertid ikke å glede deg så over dette nye medlem av vårt elskede parti. Når kommissær Hora vil ha en kommunistisk legitimasjon, så har han sikkert alt legitimasjonen fra Benes-partiet i lommen.»

«Det er mulig, det gjør ikke oss noe. Foreløpig er det viktig at vi tallmessig blir det største parti.»

«På grunn av valgene. Men jeg tror ikke at familiene til de hundretusener arresterte kollaboratører av takknemlighet vil gi stemmene sine til det kommunistiske parti.»

«Det er ordnet med det også, Martin. Disse folk vil etter Kaschauer retribuonsdekretet ikke ha noen stemmerett. Hva har du å drikke i luksuslokalet ditt idag?»

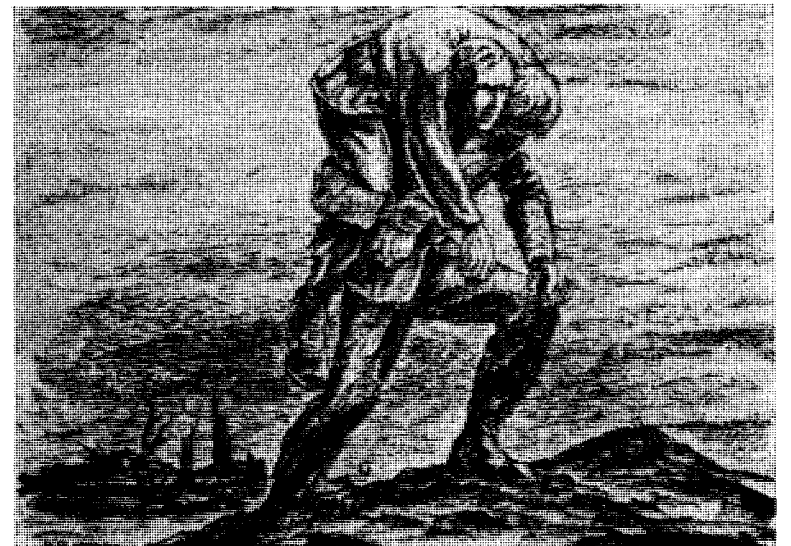
«Hva du vil, men vær så snild å betjene deg selv.»

«Jeg ville heller ha damebetjening. Reumann for eksempel —».

«Henne kan du få senere. Vet du — — det fra Karlsplatz? Om de levende innemurte barna?»

«Ja», nikker Emil rolig, går langsomt bort til baren og møn-

Forts. side 7

O. K.:

Skjebnen Norges redningsmann 1940

Den engelske historiker T. K. Derry skriver i sin bok «Det britiske felttog i Norge» at engelskmennene og franskmennene hadde bestemt å gå iland i Trøndelag allerede 5. april 1940 med opptil 150 000 mann. Jeg siterer fra side 36 i Derrys bok:

«Den britiske plan som ble godtatt av det øverste krigsråd 28. mars, skulle settes i verk ved minelegging 5. april etter avlevering av forklarende noter til de skandinaviske makter 1. og 2. april.»

«Det franske forsvarsråd bakk imidlertid, som følge av Daladiers innflytelse, ut, og dette førte til en tredagers utsettelse av Norgesplanen på grunn av fruktesløse forhandlinger. Notene ble derfor ikke levert i Stockholm og Norge før klokken 19.00 den 5. april.»

Da Håkon den 7. den 5. april 1940 mottok den «forklarende noten» som fortalte om engelskmennenes hensikter med Norge, så gjorde han ingen ting. Han mobiliserte ikke. Han fortalte ikke engang Stortinget at han hadde fått en slik note. Det er i sannhet bemerkelsesverdige.

Derry skriver videre:

«I løpet av første uke av april ble de britiske forberedelser til den planlagte aksjon gjennomført. Admiral sir Edward Evans skulle ha kommandoen til sjøs i forbindelse med ekspedisjonen til Narvik, og han heiste sitt flagg på krysseren «Aurora» i Clyde-fjorden 4. april. Samme dag var bataljonen som skulle til Trondheim ombord på et annet transportskip i Clyde-fjorden, og de fire bataljoner som var bestemt for Stavanger og Bergen hadde embarkert på fire andre kryssere som lå i Forth-fjorden med 90 tonn utstyr hver. Ved ordre av 4. april var nitten skip (deriblant ti franske

og den polske ubåt «Orzel») blitt sendt til området Kattgat-Skagerak og det sydlige Nordsjøområde» (s. 38).

Da engelskmennene ga ordre til alt dette den 4. april, så visste de ikke noe om tyskernes planer.

Det fremgår av Derrys beretning. Han skriver:

«... da Europa i den periode som kalles «den underlige krigen» kokte av rykter om planer og motplaner, så ble det nesten umulig for regjeringene å skjelle mellom det som var sant og ikke sant og enda mer å basere sine tiltak på vurdering» (side 34).

Men ordren om engelsk okkupasjon av Norge var altså gitt 4. april, altså 4 dager før Hitler gav sin ordre. Det er klart at engelskmennene gikk til okkupasjon av Norge uten hensyn til hva tyskerne gjorde eller ikke gjorde. Og det var altså Daladier som gikk skjebnens ærend og reddet Norge ved å sabotere planen. Ellers hadde engelskmennene kommet inn i Norge allerede den 5. april 1940, og Hitler hadde stått overfor den kjennsgjering at Norge var besatt

Utenriksminister Koht taler i Stortinget

av engelskmennene og franskmennene.

Vi kan levende forestille oss hvordan det ville ha utviklet seg.

Derry forteller at det hadde gått rykter om «en nær forestående deling av Norden mellom Tyskland og Russland» (side 35).

En engelsk okkupasjon av Trøndelag den 5. april 1940 ville sikkert ha gjort disse rykter til virkelighet. Alle de divisjoner som Hitler brukte mot Frankrike måtte da ha vært dirigert nordover, og Norge og Sverige ville ha blitt hovedkrigs-skueplassen i Europa.

Denne skjebne hadde altså våre engelske venner tiltenkt oss. Det skulle ha vært takken for vår engelskbeundring og engelskkryping.

Og Håkon den 7. rørte ikke en finger for å stoppe denne utviklingen. Han mobiliserte ikke. Han varslet ikke Stortinget. Derimot stod hans utenriksminister, Koht i Stortinget den 6. april og sa: «Ingen av de krigførende har øvet press på Norge for å få oss til å fravike hevdelsen av nøytraliteten» (side 503 i Straffesak mot Quisling).

Og dette sier han skjønt han dagen før hadde fått en «forklarende note» som Derry skriver, om hva engelskmennene ville gjøre. Den 8. april står Koht påny frem i Stortinget og sier at han allikevel hadde fått en note den 5. april. Jeg siterer: «Det fyrste dokumentet er ein note som den britiske og franske sendemann i Oslo kom til meg med no sist fredags kvelden, den 5. april.»

Det verste ved hendelsene i april dagene 1940 er at våre ledende menn ikke snakker sant.

Først sier våre myndigheter at engelskmennene ikke hadde tenkt å okkupere Norge i det hele tatt. Så viser det seg at engelskmennene la planer om å okkupere Norge så å si med det samme krigen mot Tyskland var begynt.

Allerede den 6. januar 1940 hadde engelskmennene planer om å landsette 150.000 mann her (se side 25 i T. K. Derrys bok).

Så sier myndighetene at det var Tyskland som begynte krigen mot Norge, mens det altså var England

Videre sier våre fremste menn at Kongen fikk den såkalte Elverumsfullmakt som skulle oppheve § 49 i grunnloven, den som sier at det er Stortinget og ikke Kongen som har rett til å gi lover. Kongen skulle altså i

Forts. side 8

GÖRAN ASSAR OREDSSON:

Den nordiska samlingen — Framtidens lösen!

Argumenten vid diskussioner om den nationella socialismens ideologiska framtid äro: det finns ingen språngbräda till vinnandet av anhängare. Man pekar på och jämför med, 20- och 30-talet. Den då rådande världsomspännande arbetslösheten, de sociala bristerna, som underlättade arbetet för den nationellt socialistiska idén. Det var lätt att vinna massans anslutning. Sedan kom det Tredje Riket, det nationalsocialistiska Tyskland som en stödjepunkt att peka på.

Anno 1960-tal finns varken massarbetslöshet, social misär (bostadbristen undantagen) eller något Tredje Rike att peka på eller använda som språngbräda. Följaktligen menar många, många, att den nationella socialistiska ideologin ingen framtid har. Och får ingen, för än samma situationer uppstått här hemma och

ute i världen, som det var på 20- och 30-talet.

Detta resonemang ÄR i grunden helt verklighetsfrämmande, helt felaktigt. Vår ideologi har nämligen aldrig framspunnits vare sig ur massan som sådan, eller ur enbart arbetslöshet och social misär. Inte hellre ur något starkt Tredje Rike. Nej vår ideologi har ALLTID funnits i DET SUNDA TÄNKANDET. Många kloka människor av idag, som tro sig vara våra motståndare, äro mera nationalsocialistiska i sitt sunda tänkande än de själva ana. Ideologin har förverkligats av elitpersoner, som alltid skilja sig från massmänniskan som ledarauktoriteter.

Våra dödsfiender veta detta och just därför mördades 1945 inte några massmänniskor, utan ledarna för den ideologi, som nära nog

Forts. side 6

Blomman av Tysklands ungdom har fallit på slagfältet

Argentínabrev:

Forts. fra side 4

sen var over lå det 3 døde og 7 hårdt sårede igjen på møteplassen, samtlige peronister og Tacuara-ungdommer, som nå har sluttet seg til peronismen under sitt hakorsmerke og mottoet: «Peron eller døden.» Kommunismen og reaksjonen har ennå en gang alliert seg, som de alltid gjør hvor det nasjonale er iferd med å bryte frem.

Da et av dødsfrenes svi-gerfar etpar dage senere skjøt og såret to av kommunistpartiets ledere i Rosario, begge jødiske advokater, for å hevne tapet av den avholdte slektning, steg et ramaskrik om antisemitisk forfølgelse mot himlen. En gruppe Tacuara-ungdom, deriblant en 19 år gammel pike, tok også rettferdigheten i egne hender og drepte en jødisk forretningsmann i Buenos Aires. Dette ble også slått opp som et utslag av antisemittisme rettet mot et helt uskyldig offer, men «politiet mot u-demokratisk virksomhet» fant bevis for at den drepte var en hemmelig kommunistagent som personlig hadde vært med på mordene i Rosario, og at det var dette og ikke rasehat som var forbrytelsens motiv.

Siden har den politiske vendetta fortsatt i stor stil med mange hårdt sårede blant ungperonismens antisemitiske ledere og CGT's

Skjebnen -

Forts. fra side 5

strid med forfatningen få lovgivningsrett istedenfor Stortinget.

Så avsløres det at det ikke er stemt over en slik fullmakt i det hele tatt.

Stortinget kan forøvrig heller ikke på stående fot oppheve en grunnlovsparagraf, og gi Kongen lovgivende myndighet.

Endelig sier regjeringen at Norge ikke kapitulerte, men så dukker selve kapitulasjonsavtalen opp.

Vi kan altså ikke lenger stole på myndighetene i Norge, hverken på konge, regjering, storting, rettsvesen eller på noen offentlig myndighet i det hele tatt.

For en nasjon er dette katastrofalt, fordi det viser at moralen er helt ødelagt. Til dette kommer så at stortinget gir lover med tilbakevirkende kraft, skjærper tidligere lover bl. a. ved å innføre dødsstraff, og så kaller de det amnesti-lover!

husk

bladpengene

ledelse. Til og med presidentboligen er blitt beskyttet med mitraljører, og det er bevist at det er «gorillaene» som ennå en gang har vist klør. I Cordoba og flere av de nordlige provinsenes ur-skoger pågår dessuten i disse dager en jakt på en styrke Castro-kommunistiske geriljakrigere, som er anslått til ca. 500 mann.

På bakgrunn av de siste blodige hendelser, har en av de argentinske fjernsyns-stasjoner tatt opp antisemitismens problemer til debatt. Den ene part i debatten hevdet at antisemitismen ikke representerte noe problem i Argentina. En ung kvinnelig journalist og en ditto japansk lærerinne erklærte begge at det som ble kalt antisemitisme overgrep i virkeligheten hadde en politisk og fremprovosert bakgrunn, som i og for seg intet hadde med rasespørsmålet å gjøre. De avviste også bestemt jødiske påstander om at de helt uskyldig ble gjort til syndebukker for alt galt i samfundet. Også den arabiske ligas representant i Argentina, Hussein Triki deltok med skarpe utfall mot zionistene. Under voldsomme jødiske demonstrasjoner fra de ca. 100 tilstedeværende jøder sa Triki bl. a. at «uten zionismen ville ikke Tacuara være noe problem.»

Men hele situasjonen i Argentina er et problem i dag med eller uten zionismen, og det er vanskelig å se at utviklingen kan gå i annen retning enn mot en blodig borgerkrig. Bare Perons bebudede tilbakekomst er jo i og for seg en revolusjon.

Å.S.

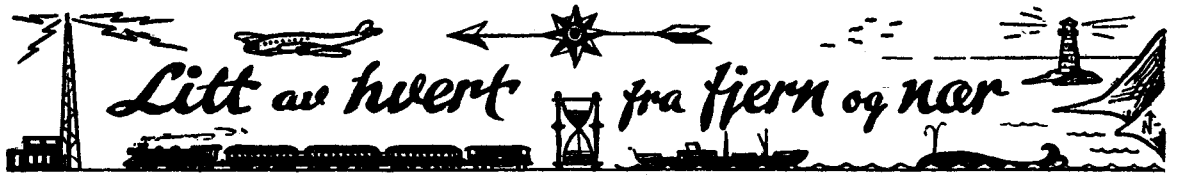
Rettsvesenet praktiserer ulikhet for loven, og innfører straff for medlemskap i et gammelt politisk parti og lar medlemmene få straff for ting som lederne har gjort til og med før de meldte seg inn i partiet!

Så innføres det helt nye og barbariske straffer som «Tap av adgang til å eie eller erverve:

- fast eiendom
- slik rettighet i fast eiendom som det etter gjeldende lovgivning trenges konsesjon til å erverve
- norsk registreringspliktige skip
- aksjer eller andre andeler i norske ervervsdrivende selskaper eller sammenslutninger

Tap av almen tillit og så videre, private skal erstatte penger som er brukt i statsbudsjettet og så videre i det uendelige.

Og slikt har det norske

HYLDEST TIL QUISLING OG NANSEN.

I «Totens Blad» har en totning Anders Enge meget å fortelle fra en «selskapsreise bak jernteppet». Han later til å være svært så begeistret for det han så og hørte og han er i motsetning til så mange stakkarer i dette land heller ikke redd for å fortelle sannheter. Her er litt av det han skriver: «De fortalte om hvor forferdelig alt var før revolusjonen, en tsar som var u-mettelig i sine krav, en kirke som var like grisk. Baroner, fyrster og skatteoppkrevere flådde folket. Hvordan revolusjonen svimeslo hele landet, så det var absolutt ingenting igjen. Sult, nød og kaos over det hele. Da var det at to menn kom og reddet millioner av folk fra sultedøden. Det var Nansen og Quisling. De ble nevnt som guder og elsket av alle.»

GRAVENE BAK JERNTEPETT.

VG hadde nylig et oppslag over hele siden om 26 norske flyvere som har funnet en ukjent grav bak jernteppet. Det dreier seg om 26 nordmenn i britisk tjeneste som under annen verdenskrig ble skutt ned over Øst-Tyskland under bombean-

storting gått med på og går tydeligvis fortsatt med på.

Ikke bare det at moralen er ødelagt her i Norge, men det må vel også kunne settes et spørsmålstegn ved klokskapen.

Og alt dette er gjort i Håkon den 7.s navn.

Vil skjebnen redde oss neste gang?

O. K.

grepet mot den tyske sivilbefolkning. Bladet skriver at «stadige forsøk på trengje gjennom muren rundt kommunistlandene for å bringe sikre bevis for flygernes skjebne — har hittil vært forgjeves. Idag — tre måneder før den sovjet-russiske statsministers besøk i Norge er problemet mer aktuelt enn noensinne — ikke minst på grunn av et nytt press fra slektingers side om å få nærmere kjennskap til de unge flygeres skjebne.» Vi har naturligvis intet å bemerke til at en søker å ta vare på de falne soldaters graver. Tvertimot, vi mener at Norge som stat her bør ha en oppgave selv om det dreier seg om frivillige i britisk tjeneste og at det ikke skulle trenges noe «press fra slektingers side» for at myndighetene oppfylte en så soleklar plikt. Men vi må også i samme forbindelse understreke at det bak jernteppet finnes minst 700 uskjøttede og dels ukjente graver etter nordmenn som kjempet som frivillige på tysk side. Statens plikt overfor dem og deres slektinger bør være like stor.

«FARLIG» SVENSK OLYMPIER.

Den unge svenske lege Jean Cronstedt som er trener for det olympiske svenske turnlaget til Tokio er kommet ut i hårdt vær og angripes voldsomt av alle venstreradikale som ikke vil vite av en så «farlig» olympier. Saken er nemlig den at dr. Cronstedt ikke bare er medlem av den nasjonale Nysvenska Rörelsen — Per Engdahls parti — men han har også hatt den dristighet å undertegete oppropet fra de 140 svenske leger som

krevet tiltak mot den seksuelle oppløsningen i Sverige. Det hører med til historien at angrepene også har hatt den virkning at dr. Cronstedt har mottatt hauger av sympatierklæringer. Samt at det svenske Gymnastikförbundet ikke har bøyet undav for skrålet.

*

SCHACHT ADVARER.

I en tale for handels- og finansfolk i New York uttalte den tidligere tyske riksbanksjef Hjalmar Schacht sin frykt for at verden påny med kjempeskritt nærmet seg en økonomisk krise. Han manet tilhørerne til å reagere herpå rett-tidig og fornuftigere enn i slutten av tyveårene. Det skal visst ingen dr. Schacht til å forutsi den økonomiske katastrofe som nærmer seg. Men hva med Norge og fornuften?

*

FLERE «NYNAZISTER».

Det er godt at verdenspressen har «nynazismen» å gripe til i tørre tider. Nå leser vi i et telegram til en svensk avis at politiet i Los Angeles har kastet seg over to «nynazistiske» studenter som kom opp i en trafikkulykke. Herunder ble det da etter hva det meldes i bilen deres funnet et gevær, 200 kilo ammunisjon, litteratur fra Rockwells parti, samt «fotografier av Hitler». Og hvis ikke dette skulle være nok til å frembringe nydemokratiske skjelvninger, så var «en av publikasjonene forsynt med et omslagsbilde av president Johnson med et gevær rettet mot han hode og ordet «neste» over. Hva skulle avisene gjøre hvis de ikke hadde «nynazismen»?

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2
Tlf. 44 43 33

Månadsbladet FRIHUG

er bladet for den som vågar seg til å ha sjølstendige meninger. Friskt, radikalt, og serlegt emne som er forsømt i norsk presse. Allsidigt innhold — frå det «lødigaste» til det lettaste.

Av innh. i påskenummeret: SPEIDER-ARBEID — DEI HATA KENNEDY (om raseblandinga, av Sigurd Lyngstad) — GÅTA JAPANAREN — SJØLVTILLIT (djervt essay av R. W. Emerson) — SOLSONEN (den spanande livssoga til Jack London) — helseartiklar, skjemt, dikt m. m.

Om FRIHUG seier fru Olga Bjoner m. a. : «Jeg liker FRIHUG meget godt, og det er ikke tvil om at bladet har en misjon.»

Bladet kostar kr. 15,— pr. år. Kan tingast på postgiro 80 821.

Bladstyrar: Erling Seim, Kinn.

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4
Telefon 37 76 96
Boks 3214 - Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontorene stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet efter forutgående avtale.

Abonnementspriser:

Kr. 36,— pr. år, kr. 18,— pr. halvår i Skandinavia. Ut-20,— pr. halvår. — I nøytralt omslag innenlands: Kr. 46,— pr. år, kr. 23,— pr. halvår.

Løssalg kr. 1,00.

Bruk postgironr. 16 450.
Utgiver A/L Folk og Land